

Qvadripartitae Conciones Stanislai Grodicii Societatis Iesv

Qvarum Primae, Timorem Sanctvm Incvtiunt; secundae Fidem Catholicam confirmant; tertiae Spem erigunt; postremae diuinam in nobis Charitatem excitant ...

Continet sex Dominicas Quadragesimae, & coenam cum paßione Domini

Grodzicki, Stanisław

Ingolstadii, 1609

Concio IV. Charitas.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56003](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56003)

ius vitæ finem percipiamus, *immarcescibilem* 1. Pet. 3. 4.
glorie coronam, quam dabit nobis princeps
noster Christus Iesus, qui cum Patre in vni-
tate Spiritus sancti, vivit & regnat Deus in
sæculum, Amen.

CONCIO IV. CHARITAS.

BENEFI-
CIA CHR-
STI, PRÆ-
DESTI-
NATIO
Summa E-
uangelij &
argumenta
Christi
Theologica

Qvod altera ab hinc retro Dominica le-
ctum fuit Evangelium, multum cum
hodierno conuenire, nõ est, qui non videat.
Eadem est vtrobique concertatio, iidem ad-
uersarij, & quod est caput, quæstio vel ca-
lumnia potius eadem, nempe Christum Ie-
sum dæmonium habuisse, ac virtute Beel-
zebub dæmoniorum principis, tum dæ-
monia eiecisse, tum alia miracula patraf-
se: tum vero doctrinam dæmoniorum
disseminasse. Quam calumniam illic ali-
quot potentissimis ex ipso lumine naturali,
& philosophia depromptis rationibus va-
lidè, vt audistis refutauit Dominus Iesus.
Id ipsum præstat hodie, sed aliq ex fonte, The-
ologicis. n. vtitur argumentis: quorum pri-
mum

*2. Ennatus
v. peccata.* mum decerptum est, ex natura peccati, in-
 primis autem mēdacij. Etenim cum peccata
 & maximē mendacium in doctrinam quidē
 & opera dæmoniorum semper, in Christi
 vero nunquam cadant: euincitur Christum
 omnino dæmonio caruisse. Alterum sic cur-
 rit. Ego (inquit Christus) non meam sed pa-
 tris mei, quem vos Deum vestrum esse dici-
 tis gloriam quero. Sed id agere diabolium
 impossibile est. Nihil igitur ego cum dæmo-
 ne commune habeo. Tertium. Quem De-
 us glorificat talibus miraculis qualia Sathan
 patrare non potest, me vero agere videtis, is
 dæmonium habere nequit. Proinde est De-
 us, qui vos pro tam graui calumnia mihi il-
 lata, & iudicet, & puniat. Postremo. Qui si-
 bi obediētes à morte æterna liberare po-
 test, is dæmonium habere non potest. Eius-
 modi porro sum ego, prout sanctè pollice-
 or, ait Iesus. Dæmonio igitur me carere ne-
 cessum est. Habetis summam Euangelij, &
 dictorum Iesu Christi.

PROP.

Tripartita.

Cæterum quamuis Christus Dominus,
 firmis contra aduersarios, & calumniato-
 res suos agens argumentis, grauitè iden-
 titem eos reprehendat: nunquam tamen
 amoris & charitatis suæ paternæ obliuisci-
 tur. Propterea sicut in priori illa (vt tunc
 intellexistis) ita in hac pugna eximia bene-
 uolentiæ edit monumenta. De his igitur
 erit

erit prima pars concionis nostræ, cui alteram de notis prædestinationis quas Euangelium hodiernum nobis insinuat adnectemus. Sub finem vero aliquid pro personis religiosis, & de amore Dei adiungemus. Da Saluator mundi, ita hæc rulinemus, ut à te qui princeps es prædestinatorum in eorum computemur numero, qui ad vitam prædestinati MORTEM NON videbunt IN ÆTERNVM.

Si medici corporales, etiam si consurgant aduersus illos ægroti in rabiem acti, & non solum lingua maledica, & conuiciis eos afficiant, sed nonnunquam etiam calcibus percutant, & manus iis iniiciant, tolerant tamen eosdem patienter ex compassione quam erga illos habent, neque cessant etiam talibus medicinas qua acres, qua lenes adhibere: quanto magis medicorum cum corporum tum vero animarum medicus ipse summus Christus Iesus, ex vera cordis compassione, non ex spe quæstus alicuius (quod in illis fit plerumque) sed ex vero charitatis affectu procedente, compatietur ægrotis in anima, eosque congruis non cessabit fouere remediis? Faciet equidem, facitque & libenter & diligenter. Quod considerans D. Paulus, & simul inuestigans fontes tantæ gratiæ de Christo loquens, in illa prorupit verba. *Non enim habemus pontificem, eundem-*

*1. PARS
Beneficia
Christi
vniuersim
simili.*

*Compassio
Christi nota
à D.
Paulo.
Heb. 4. 15.*

que medicum, qui non possit compati infirmitatibus nostris, tentatum autem per omnia pro similitudine absque peccato. Et in sequenti capite inquit. Et quidem cum esset filius Dei, didicit ex iis quæ passus est obedientiam. Quare? Nempe ut nos obedientiam doceret, & obediētes remuneraret, Nam & hoc subiungit dicens, Cōsummatuſ factuſ est omnibus obtemperantibus sibi causa salutis æternæ. O bonitas! ô sapientia! ô amor. Hæc igitur in ista concione contemlemur.

Heb. 5.8.

Ver. 9.

Fontes eius
duo.
1. Divini-
tas.

7. Experi-
entia.

Quomodo
Christus
compatis-
batur pec-
catoribus.
1. Tim. 2. 5

Et primum quidem quoad fontes unde hæc emanant attinet, duos in his verbis D. Pauli intueri licet libetque. Alterum quod esset filius Dei, Deus de Deo, lumen de lumine, Deus verus de Deo vero, ac proinde infinitis vicibus superans omnes medicorum, amicorum, cognatorum, patrum, ac matrum amores, benevolentias, compassionēs. Alterum quod tentatus per omnia, quod didicit ex iis, quæ passus est obedientiam. Nostis neminem magis compati solere alteri quam qui similes in seipso expertus fuerit molestias. Idcirco quia verbum diuinum Deus, in sua natura eas sustinere non valuit, quid facit? Naturam nostram in se assumit, eamque sibi hypostaticè vnit, ut quod in suis nequirit in nostris perficeret, idem Deus idemque homo. O amor! ô sapientia! Quamuis vero ipse mediator Dei & hominum
homo

homo *Christus Iesus*, experiri in seipso peccatum non posset, sicut & nos ex Euangelio hodierno, ac aliunde deduximus, & hic Paulus clare testatur addens, duo illa verba, *absque peccato*: tamen ex pœnis & ærumnis vitæ huius, quæ nostris debebantur peccatis, quisque in corpore & anima sua pro nobis toleravit, & superabundanter sustinuit, didicit, & compati peccatoribus, & benivolentiæ eis signa demonstrare. Quodque mirandum magis, etiam illis ipsis, qui ei inferrebant tormenta, ita compatiebatur ut clamavit. *Pater dimitte illis non enim sciunt quid faciunt.* O amor! ô sapientia.

Et quantum.

Luc. 23. 34.

Ostenditur idem ex Euang. hodierno.

Nonne id ipsum sicut aliàs ita in hodierna apparet historia? Ita sanè. Saturatus est *Christus Iesus* filius Dei, ab istis seculis hominibus, quibus nunquã cessavit benefacere, saturatusq; non solum opprobriis, sed etiam blasphemis, & nisi se abscondisset, & hac ratione exiisset DE TEMPLo etiam lapidibus saturatus & obrutus fuisset. Ille vero quid? Immemor maleficij, & ingratitude, memor benignitatis suæ reddit eis bona pro malis. O bonitas! ô amor! Quid nos quoque erga eos qui nobis malefaciunt idem facitemus? Utinam *Christum* imitari velimus. Sed iam ad singularia descendamus. Itaque cum in principio Euangelij inquit.

Doctrina de dilectione inimici. PRIMVM Christi be-

QVIS EX VOBIS ARGVET ME DE PECCATO. bre-

*neſcium
creatura
non detra.
etare ſuſſu
iudicium.*

breuibus in verbis longam, non vnā ſed duplicem Iudæis iſtis & nobis in illis præſtat gratiam. Primam notant SS. Patres tam Græci quam Latini plerique. Ieſum videlicet cum Deus & creator eſſet, cum creatura ſua iudicio contendere velle. Quis enim nõ obſtupescat, cum qui peccare non potuit, & ad relaxanda peccata in mundum venerat, de peccatis argui velle? Eum denique cui omne iudicium dedit pater, qui que iudicaturus eſt, viuos & mortuos, & ſæculum per ignem, ab aliis quos iudicare debet, iudicari velle? Nam cum inquit. **QUIS EX VOBIS ARGVET ME DE PECCATO.** Quid aliud dicit quam iſtud? Vos aduerſarij mei eſtis, vos dictorum factorumque meorum rigidi cenſores, vos in omnia mea acri oculo animaduertitis, En ſto in medio, & iudicari volo. Prodeat igitur veſtrum quiſpiam, exeat, & conuincat me alicuius criminis. **Quis vnquam audiuit ſimilia?** **Quis** ad tantam humilitatem, & manſuetudinem non erubescet? **Quis** hæc conſiderans in ſemetipſum non recurret, & latebras conſcientiæ ſuæ non reuoluet, vt videat, an non ex illorum ſit numero, qui & peccata tanquam aquam bibere volunt, & iudicari nolunt? **Faceſſant obſectro iſta. Faceſſant dicta illa.** **Quid?** Egone cum ſubdito eodem iure iudicari debeo? **Quid ni,** cum creator cum
creatura

*Doctrina
inde.*

creatura, id ipsum facere voluerit? O si scires
 vel perpendere velles, quanto opere scriptura
 inuehatur in acceptationem personarum!
 crediderim parcius te hæc ingeminaturum
 Remedium vix excellentius reperitur quam
 exemplum & præceptum Dei. *Diliges proximum sicut te ipsum.* *Mat. 12. 39*

Deinde ex verbis iisdem. QVIS EX VOBIS *SECUN-*
 ARGVET ME DE PECCATO summam hauti- *DVM Chri-*
 re possumus cōsolationem spiritualem, qua *sti benefici-*
 repletus D. Paulus iubilans exclamat dicēs. *um Sancti-*
tas Iesu.
Talis decebat vt esset nobis pontifex, sanctus, in-
nocens, impollutus, segregatus à peccatoribus.
 Talis omnino qui suis hostibus capitalibus, *Confertur*
 ausus fuerit in faciem loqui verba eiusmodi. *is cū sum-*
 Conferte illum quæso ò Iudæi (ad vos enim *mis.*
 sermo iste factus est) cum summis illis ve-
 stris, in quibus gloriari consueuistis, cum A-
 brahamo inquam & Moyse, & videbitis fa-
 cile, quanto interuallo hic illos post se relin-
 quat. & cum id animaduerteritis pro Mes-
 sia illum recipietis. Non absque causa enim
 in hoc Euangelio maiorem se esse Abraha-
 mo probauit. Videte enim quantopere illi *Cum Abra-*
 præmineat. Abraham ille vester, quem in *hamo qui*
 concertatione ista hodierna toties cum gu- *peccant.*
 stu & gloriatione nominatis, nonne secun-
 dum Rabbiorum vestrorum traditionem
 dum in Vr, Caldæorum moraretur, Idolola-
 tra, imo Idolorum architectus, & fabricator
 fuit?

fuit? Quod an ita se habeat fides sit penes vestros authores: illud ex scriptura, quod Abraham dicente sibi Domino. *Et ex illa,*

Gen. 17. 16. nempè Sara, dabo tibi filium, non illico creditur Deo, sed in corde suo dixerit. Putas ne ceterario nasetur filius, & Sara Nonagenaria pariet? Dixitque ad Deum vti nam Ismael viuat cogium.

Rom. 4. 20. ram te. Hæc dicta nescio quomodo ab aliquo saltem peccato excusari poterunt.

Gen. 18. 12. Quod vero noster Paulus ait Eum non hæsitasse diffidentia ideo id asserit, quia cū Deus post verba hæc Abrahæ idem statim repetiisset promissum, credidit Abraham, quod non fecit Sara vxor ipsius, sed risit. At noster Iesus absq; omni peccato fuit semper. Quid vero de Moyse, de quo sunt illa verba vestra tumoris plenâ: Nos Moyse discipuli sumus dicam? Dicat scriptura quæ asserit eum homicidam fuisse, & percussum Ægyptium abscondisse Sabulo. Quod factum si excusare volueritis, vt excusare illud videtur noster Stephanus protomartyr, certe ab illa incredulitate, propter quâ et morte à Deo mulctatus fuit minime illū purgare valebitis. Quod cū ita sit, Cur Iesum longe istis præstantiorem vobismet testibus, qui nullius vitii illum arguere potestis minime recipitis? Quia inuidia, rabies, malitia, quam in hoc Euangelio abunde demonstratis vos excæcauit, vt olim vester sapiens de vobis prædixerat. Itaque hunc

Cum Moyse qui homicida.

Ioan. 9. 28.

Exod. 2. 12.

Act. 7. 24.

Et in credulitas.

Nu. 20. 10.

Cacitas

Iudaorum.

Mat. 2. 21.

hunc Iesum à suis reprobatum, quoniam nos qui ex Gentibus sumus suscepimus, pro ignominia gloriam, pro opprobriis gratiarum actiones, pro blasphemis laudes, in primis vero pro charitate tanta erga nos, dilectionem nostram licet perexiguam ei repēdamus. Rependemus autem amorem pro amore, si non solum verbis laudes ei referemus: sed multo magis, si in bonis operibus ita nos exercuerimus, vel nos quoque (non superbe sed veraciter) dicere valeamus, *QUIS EX VOBIS ARGVET ME DE PECCATO? eo modo quem in aliis concionibus descripsimus, nempe ab eo saltem tempore, quo per poenitentiam conuersi, nouam vitam inchoauimus. Faxit Iesus, vt omnes qui hic in nomine eius congregati sumus, id dicere valeamus.*

*Consolatio
& gratis-
do Christiano-
normis.*

Neq; vero patimini vos ab hereticis infici, prout non paucos infectos esse noui qui arbitrantur hominem etiam Christianum diu sine peccato mortali viuere non posse. Mendacium est istud & incredulitas pessima. Potest, potest quilibet Christianus, non quidem suis viribus, sed diuina adiutus gratia, quæ omnibus semper in promptu est, potest inquam non aliquam diu tantum, sed multis etiam annis, adeoque toto vitæ suæ tempore, à iuuentute sua, vsque ad decrepitam ætatem esse & viuere sine peccato lætiali.

*Occurrunt
obiectioni.*

*Esse quosdam
sine peccato
mortis
vo.*

lathali. Et ut ad consolationem vestram dicam, quod sentio. Arbitror equidem non deesse in templo isto, non solum virgines & adolescentulos, bene educatos: sed etiam viros & senes vtriusque sexus quam plurimos, qui à multis annis nullum commiserunt peccatum mortiferum, imo reor me nosse aliquos, qui toto vitæ suæ tempore ab eo liberi fuere. Non est id adeo difficile, ut tam hæretici, (quibus tamen in sua perfidia manentibus, culpa lathali vacare impossibile est) quam alii siue ab hæreticis deprauati, siue peccatis obstiti, & in iis sepulti arbitrantur. Hæc dico non ut oscitantes vos nimiumque securos reddam, aut in superbiam eleuem. Absit. Sed tribus aliis de causis. Primùm ob consolationem vestram. Deinde ut amorem erga Iesum in vobis excitem. Postremo ut duos scopulos sibi contrarios vos effugere doceam: alterum dicentium se quidquid agant semper peccare, iustum nunc reperiri neminem, hisque similia: alterum se de salute propria esse securos, se certo scire quod saluabuntur. Vtrumque fugite dilectissimi, vtrumque est enim canticum Luciferi infernalis. Contra quod munit nos tum Christus, tum Apostolus Paulus. Christus. quidem cum in hodierno Evangelio inquit. **SI QVIS SERMONEM MEVM SERVAVERIT.** Præcipiendo enim ut sermo-

*Tres inde
fructus.*

- 1. Consolatio.*
- 2. Stimulus amoris.*
- 3. Ut duo hic extrema cau-*

*Justa Christi
sermone.*

nes ipsius seruentur, satis clare demonstrat, esse quosdam qui id faciunt, quales erant Apostoli, cum ad eos illa protulit verba. *Et vos mundi estis sed non omnes.* Mundities enim ista, sine obseruatione mandatorum Dei haberi nequit. Porro ne nimium sis securus, adiungit Christus particulam conditionatam. *Si inquit seruauerit.* Quis uero nisi impudens dicat, se omnes sermones Christi fideliter executum esse? Apostolus uero Paulus miro artificio vna sententia confodit utrumque. Nam cum inquit. *Nihil mihi conscius sum,* primum expugnat. Qui enim id vere dicere potest, iustus est, neque peccat in quolibet opere, ut impij uolunt. Cum uero subdit. *Sed non in hoc iustificatus sum, qui autem iudicat me dominus est.* alterum arguit. Quare danda est nobis opera dilectissimi, ut quilibet nostrum nullius peccati lethalis sibi conscius dicere valeat illa Christi uerba. **QVIS EX VOBIS ARGVET ME DE PECCATO?** Nec uero in superbiam, & minus securam securitatem prolabamur, posteriorum Pauli uerborum memores simus, & *cum metu ac tremore salutem nostram operemur.* Perpicaces enim oculos habet Deus, quibus uidet in nobis, quæ nos non agnoscimus in nobis. Nouit enim ille, an sufficientem dolorem pro peccatis habuerimus, nec ne; an **SERMONEM** eius seruemus nec

1. Cor. 13. 10

Iuxta Paulum

1. Cor. 4. 4

Phil. 2. 12

nc,

ne, an quantum satis est, & à nobis requiritur cum amemus nec ne, an in operibus bonis perseverabimus nec ne, & his similia, quæ nobis penitus ignota, & incognita sunt.

Via secunda. Nos nihilominus faciamus, ex charitate cū humilitate quod nostri est officii, & maxime quod dixi ex Paulo, ut nullius peccati mortiferi nobis simus conscii, reliquum vero Christi charitati committamus, quæ nunquam equidem nos fallat. Verum nimium forte in primis Christi verbis hæsimus, proinde ulterius progrediamur.

TERTI.
*VM Christi benefici-
cium. Paterna ad
veritatem in
uitatio.*

Alterum Christi Domini ad Iudæos prolatum verbum est illud. SI VERITATEM DICO, QUARE VOS NON CREDITIS MIHI. novam continens gratiam, imo plures, tres omnino: tam quod convincat illos erroris dilemmate, ut in secunda concione audiui-
flis: tum quod magna cum modestia id agat: tum quod amanter demonstrat, se summo-
pere salutem ipsorum exoptare. Quid n. aliud spirant verba illa. QUARE VOS NON CREDITIS MIHI, quæ paternū, imo maternum plane amorem? Nonne eadem phrasi utuntur parentes, cum à liberis fidem dari sibi exigunt? Sed frustra ingrato illi & indurato populo, omnia adhibentur remedia. Ne sint i-
gitur in nobis obsecro frustra. Quinimo duo præstemus. Alterum quod in priori pū-
cto monui, ut pro ingratitude Iudæorum,

*Repudiant
ad Iudæos.*

*Nos duplici-
ter accipie-
mus.*

nos gratiarum actiones, pro duro illorū corde, nos nostrum carneum & molle, ac ad omnem veritatem ac pietatem recipiendam flexibile reddamus: Ita enim & in charitate proficiemus, & multum merebimur. Alterū moneo, vt verborum illorum ante oculos mentis nostræ iugis obuerfetur memoria. Vereor n. plurimū ne ex defectu huius considerationis graues à nobis committantur errores. Dic quæso si videres Christū Iesum, vel in platea stantem & hospitium quærentem, vel hic in templo eleemosynam à te petentem, aut nudum vestē exigentem, nōne statim & ad domum tuam illū inuitares, & nudum vestires, & roganti vberem eleemosynam dares? Nihil equidem dubito. Cur ergo idem nunc non præstas pauperi mendico, vel peregrino aliunde aduentanti, cum scias Christum ore suo protulisse verba illa. *Amen dico vobis, quam diu fecistis vni ex his fratribus meis. minimis mihi fecistis?* Nescio an aliam veriore causam excogitabis, quam quod aut non credis Christo, veritatem dicenti (sicut Iudæi isti non crediderunt) se in pauperibus, & peregrinis esse, aut quod dicta ipsius non ita vt par est consideras. Emendemus igitur nos quæso diligenter, & ex hoc exemplo, alia nobis formemus, indeque tum discis tū charitate Christi Iesu, exstimulemus

1. *Compensando iudaorum defectus.*
 2. *Credeō in omnibus Christo.*
Exemplū.
NOTA.

Math. 23. 40.

in

in nobis charitatem nostram, ad exercenda opera misericordiae, & ad praestandam gratiam Christo domino, in pauperibus ipsius, & alacriter & copiose.

QVARTVM
Be-
neficium
Velle & sis
ex Deo.

Psal. 1. 3.
A simili

Repudiant
sed iudei.
Psal. 51. 4.
Gal. 4. 19.
1. Cor. 4. 15

Fons cala-
mitatum.

Tertium Christi Iesu dictum. QUI EX DEO EST VERBA DEI AUDIT. aliud tum illis quibus haec dicebantur: tum nobis Christi benevolentiae ingerit documentum. Verisque enim modeste & amanter ad radicem (quod dicitur) securis apponitur, ut mala arbore excisa, bona quae reddat *fructu suum in tempore suo*, implantari queat. O amor! o sapientia! Quemadmodum enim reiectio VERBI DEI, malae: ita auditio (uti hic sumitur pro obediuntione) bonae arboris radix est, imo & arbor ipsa & fructus eius. In philosophia enim Christiana, vna res multa significat, ut alias audiistis & intellexistis. Itaque quia auditione hac caruerunt isti Iudaei, propterea ut olim de iis praedixerat David, errauerunt ab vero Christi Iesu, qui illos Deo patri generare voluit, multo magis proprie, quam ille qui dicebat *filioli quos iterum parturio*. Et rursus. *Nam in Christo Iesu per Euangelium ego vos genui*. Nec solum autem errauerunt ab vero. sed etiam locuti sunt *falsa*, imo mendacia, imo contumeliosa, imo blasphema, ut in Euangelio hodierno patet. Ita & olim fuit, & nunc est, totius quod dicitur fundi nostri calamitas, nempe ex Deo

Deo non esse. Tales erant hi Iudæi. Cur?
 Quia errauerunt ab vtero Dei ex quo nasci
 debuerunt, iuxta dictum Christi ad Nico-
 demū, nisi quis renatus fuerit denuo non potest *Ioan. 3. 5.*
 videre regnum Dei. Errauerunt ab vtero, qui
 VERBUM DEI audire, eiq; obedire nolue-
 runt: recipere autem VERBUM DEI, no-
 luerunt, quia vt audis ex Dauide, & vides in
 Evangelio, locuti sunt falsa, diligentes magis
 mendacium quàm veritatem, ad quam ta-
 men amplectendam maxima habuerunt
 media. Quis hoc dubitare potest? Ipse filius
 Dei factus filius hominis, eis ore suo locutus
 est, ipse signa & miracula coram eis, quæ ne- *Ioan. 15. 24.*
 mo alius fecit, ipse vitæ suæ sanctimonia, eos
 ad fidem sibi adhibendam traxit, ipse & alia
 nobis ignota peregit, verum hæc ob assigna-
 tam causam, in vanum abierunt vniverla.
 Ne ergo abeant in nobis obsecro. Non abi- *Nostrum*
 bunt autem, si & beneficijs nobis exhibitis *officium.*
 grati erimus modis in alijs pūctis iam expli-
 catis, & audire VERBUM DEI eiq; obedire
 studuerimus. Ita enim Ex Deo erimus, &
 charitati divinæ, quæ dedit nobis potestatem *Io. 1. 12.*
 filios Dei fieri, charitate nostra respondebi-
 mus, securiq; vivemus.

Hæc ex ij initio Evangelio: inde cursu ve- *Tria alia*
 rò, & tota hac Christi cū adversarijs decerta- *signa amo-*
 tione, tria alia notamus, benevolentix & a- *ris Christi*
 moris I E S V signa, tresq; modos quibus Iu- *ex concerta*
 dzos *tionem.*

dxos Deo patri reconciliare, & ad veram f^{id}em ac pietatem adducere conatur. Modi sunt his tribus comprehensi verbis memorix causa. Instruit, terret, mulcet; quæ omnia dulcorat & condit stupenda planè charitate, humilitate, modestia, ac patientia, quæ post tot acceptas iniurias, contumelias, blasphemias, tanquam rosæ pulcherrimæ in medio spinarum sese efferunt, & odorem suavissimum effundunt. Excutiamus singula breuiter per ordinem.

*QVIN-
TVM in-
structio de
mysteriis
magnis.
Gloria pro-
pria interi-
tus causa
magnorū.*

Exemplum

INSTRUIT, varia eis pandens mysteria, qui illis digni non erant. Docet. n. eos, quid sit beatitudo, & quæ via ad acquirendam illam, de quo paulò post. Docet præterea & se maiorem esse Abrahamo, & patrem se habere Deum, indeq; mysterium Trinitatis insinuat; quo abstrusius & præclariùs nullum. Docet denique causam proximam reiectionis ipsorum fuisse tum illam, quam iam attulimus: tam quod neque Deum, neque filium eius sed se ipsos honorarent. Et hæc ipsa etiam nunc personarum præsertim, quæ siue corporis, siue animi & ingenij pollent viribus interitus causa est, præcipua. Quæ de re quia in prima Concione pluribus egimus, nunc vnum quod audiui adiungo exemplum, duorum videlicet militum qui cū essent socij amicissimi pactum inter se, quāuis impar suis viribus inierant, nempe, ut qui

qui prior ex hac decederet vita, post mortē
 status sui socium certiore redderet. Quo-
 rū cū vnus paulo post in p̄celio occubisset
 aliquot tandē post annos amico apparuit,
 per quietem nocturnam, percontantique
 socio cur tam tarde venisset respondit, non
 aliam fuisse diuinam voluntatē. Porro iuxta
 condictum de statu suo certiorē illū reddere
 volens, monuit superflitem, vt manum ex-
 tenderet, quod cum fecisset, guttā quandam
 suo è digito immisit in manum eius, quæ
 feruore & dolore maximo statim manum
 viuentis, transuerberauit, subiunxitq; mor-
 tuus dolorē illum guttulā tm̄ esse tormen-
 torū quæ ipse pateretur damnatus. Causam
 denique damnationis sciscitanti socio, non
 aliam fuisse respondit, quam quod magis
 propriam quam Dei quæsiuisset gloriam,
 ac honorem. Hæc an sint adeo certa nescio,
 audita refero, vnum scio non absimilia esse
 in antiquorum historiis, porro causam da-
 mnationis allatam (propter quam hæc nos
 adduximus) etiam ipsi scripturæ conformē
 esse tum in hodierno Euangelio clarum est,
 tum clarius alibi dicente Christo eisdem
 suis aduersariis. *Quomodo vos potestis
 credere, qui gloriam ab inuicem accipitis
 & gloriam quæ à solo Deo est non quæri-
 tis?* Quod vero de incredulitate dici-
 tur,

*Conforma
 scriptura.*

tur, idem de impietate & perditione sentiendum est. Talium vero cum Christus in Euangelio passim & Iudæos, & nos admonet, in magni beneficii loco id reponendum erit.

SEXTVM
terror.

TERRET præterea Christus illis verbis EST QUI QUÆRAT ET IUDICET. Cuius territamenti, nos quoque memores sumus, ne peccatis Iudæorum implicati, iudicio quoq; & pœnis eorum inuoluamur. Quo etiam conducit iam iam recitata historia. At hæc inquis, non ad charitatem sed ad timorem excitandum valent. Imo ad vtrumque, & propter condimentum amoris, quod hic in Christo emicat huc spectant plurimū. An ignoratis amorem & timorem quamuis in quibusdam sibi aduersentur, multum tamen iuuari abinuicem? Nam & timor amorem ex duro corde excutit, vt chalybs à siliice ignem, & amor timorem parit, quem vocant reuerentialem. Spiritualibus satis. Iam ad propria redeamus.

Amoris cū
timore co-
gnatio.

SEPTI.
MVM pro
missa ma-
gnifica.
NOTA.

MVL CET, denique Dominus Iesus, cum aliis verbis: tum illis promissis. AMEN AMEN DICO VOBIS SI QVIS SERMONEM MEVM SERVAVERIT, MORTEM NON VIDEBIT IN ÆTERNVM. Quid hac dignatione dignius? Quid promissis Christi iuramento quasi firmatis certius, & firmitus? Quid denique charitate ista præstantius, & admirabilius? Pa-
rant

rant Iudæi isti lapides, vt Christo auferant vitam temporaneam: parat ipse eis & pollicetur gratiam per quam possent acquirere vitam sempiternam. O amor! ò liberalitas! Neglexerunt Iudæi hæc vniuersa: non negligamus nos obsecro vniuersi. Quid desiderabilius vita beata perenniter mansura? Et vide breuius verbis, quam multa, imo totum quasi complexus est. Docet enim finem ad quem conditus est homo qui alius non est, quam vt MORTEM NON VIDEAT IN ÆTERNVM, iunctus æterno Deo per visionem beatam. Docet & media quibus ad id peruenitur, quæ duo sunt, NOSSE DEVM, ET SERVARE SERMONEM ipsius: quod aliquoties inculcat. Quid doctrina hac compendiosius, augustius, vtilius? Amplectamur igitur illam & studiose exequamur delectissimi, nostra enim res agitur, nobis incumbit exequi, & possidere, quod Iudæi repudiarunt impie. Modum quo id assequi queas quæris? Is duobus in verbis consistit, nempe in fide per quam NOVIMVS DEVM. Et in charitate, qua SERVAMVS SERMONES EIVS, & quam ipsa etiam hæc concio titulo commendat suo. Itaque non plura de his. Id vnum adiungo nos si hoc habuerimus, in iisq; perseverauerimus, certe è prædestinatorum numero futuros.

Beatitudo quid.

Quæ via ad eam.

Fons prædestinationis.

Ed enim omnia eius signa reducuntur. De quibus iam sigillatim agamus.

II. PARS

Signa præ-
destinatio-
nis.

PRIMUM
sine peccato
esse.

Signa prædestinationis ex signis reprobationis, quæ in prima concione tractauimus, facillè è sensu cõtrario cognoscuntur. Ea ergo perstringamus, & alia ex Euangelio hodierno adiungamus. Primum itaq; & primarium, illis notatur primis Euangelij verbis. QVIS EX VOBIS ARGVET ME DE PECCATO. Hæc cui verè non solum coram hominibus, sed etiam coram Deo & angelis eius competunt, non quidem in eâ perfectione qua Christo seruibant (absit tanta à Christianis blasphemia) sed in illa quam toties in istis concionibus explicui, is sanè eximium prædestinationis signum in sua gerit conscientia. Nec refert quicquam etiamsi id à nobis ignoretur, imo confert vt nesciatur, tum ad superbiam comprimendam: tum ad humilitatem aliasque virtutes acquirendas. Exemplo res fiat illustrior. Quis è duobus, quorum alter certissimo sibi persuadet, se esse regem cum non sit, sed sit miser & inops, alter vero ignorat an sit, cum tamen verè sit rex. Quis inquam è duobus istis iudicium mundi sequendo fælicior esse videtur? Nonne postremus? Certe omnium iudicio. Eiusmodi porro sunt multi Catholici, prioris vero ordinis sunt omnes hæretici respectu regni cœlestis. Isti enim nosse se aiunt,

Salubriter
ad ignora-
tur.

Exemplum

NOTA.

aiunt, se certò esse saluandos, quod est regē
 esse cœlestem. Omnes n. ibi *regnabunt in se.* *Apo. 12. 5.*
cula seculorum, teste scriptura: nos vero hu-
 militer de nobis sentientes asserimus, nos
 quidē id ignorare, sperare tamen. Cuius tñ *Sciri ta-*
 spei, tanta potest esse certitudo in quibusdā, *meu & sal-*
 vt omnes huius mūdi certitudines superet. *de clare nō-*
nunquam.
 Dixi id in alia concione, nūc explico ad cō-
 solationem meorum Catholicorum Potest
 n. aliquis adeo luculenta signa in se habere
 prædestinationis diuinæ, vt suo modo, & in
 suo ordine tā certo credat se esse SINE PEC-
 CATO mortifero, ideoque in gratia diuina
 (quæ ad prædestinationem omninò requi-
 tuntur) quam credit post tot horas solē oc-
 cubiturū, & post tot alias horas exoriturū &
 si quid est in rebus mundanis hoc certius.
 Quid ergo vis amplius? Viue vt in priori pñt
 cōte docuit Christus. & ita perseuera, pote-
 risq; ēt ad tātam certitudinem de salute tua
 peruenire. Dices potero ergo credere certo
 me ex prædestinatorum esse numero, & sal-
 uatum iri. Sicut certo credo illa euentura q̄
 recēsuisti. Respondeo posse quempiā ad talē
 fidē peruenire. At hæc non est fides diuina,
 de qua inter nos & hæreticos disceptatur, sed
 est spes, ideoq; hæc non fidei sed spei est cer-
 titudo, admittens timorem contrarii. Fi-
 dei enim diuinæ non potest subesse fallum
(cælum & terra transibunt, verba autem mea *Luc. 21. 33.*

Ies. 10. 12.
4. Reg. 20.
30.
D. Aug. lib.
21. de trimst.
Det. c. 8.

non transibunt inquit saluator Iesus) quod tamen etiam in talibus euenire potest. Quis enim scit, an non exurgat hodie quispiam, aut Iosue qui stare, aut Isaias qui retrocedere (vt D. Augustinus sentit) faciet solem? atque ita fallatur hæc tua fides, quod in fide diuina, quam se habere hæretici iactant, impossibile est. Hæc tam propter conuersione hæreticorum; quam ad consolationem, & ad excitandam charitatem in animis Catholicorum ergalesum, munificentissimum dominum discla sufficiant. Possent hæc declarari tum rationibus: tum exemplis Hilariionis, Martini & aliorum, sed prosequamur reliqua.

SECVN-
DVM A-
mor Verita
tis.
NOTA.

Alterum itaque prædestinationis signum in illis sequentibus verbis. **SI VERITATEM DICO QVARE VOS NON CREDITIS MITTI**: à contrario sensu notare possumus. Sicut enim veritatem odisse reprobationis, ita eam amare prædestinationis est signum aliquod. Euenit namque vt qui eiusmodi sunt à Deo illuminentur, & tum ad fidem rectam, tum ad vitam frugi adducantur. Habent enim aliquam in se ad pietatem dispositionem. Nam natura ipsa comparatum est laudare eos qui sunt veritatis amantes, qui que patiuntur sibi verum dici, etiam si id moribus ipsorum contradicat, in primis vero qui sincere & serio

in a-

Ratio.

in animo suo constituunt, sequi agnitam
 veritatem. Quod quidem hereticorum pro-
 fitentur plurimi, habent rari, & hi plerumq;
 conuertuntur. Eiusmodi videtur mihi
 fuisse Apostolus Paulus, qui vt ipse fate-
 tur, *abundantius emulator existens paterna-
 rum traditionum*, quia id & *ignorans*, & amo-
 re quodam tuendæ veritatis (vt illi tunc licet
 erroneè videbatur) fecit, à Domino *miseris
 cordiam consecutus* est, vt veritas illi manife-
 staretur, quam agnitam, & complexus est
 statim, & mirificè defendit, & inter præde-
 stinatos computatus fuit. Non ab simile est
 exemplum domesticum viri cuiusdam Illu-
 stris mihi bene noti, qui in Academiis hære-
 ticis educatus, cum esset acris ingenij, eo do-
 ctinæ deuenit, vt omnes ministros variarū
 sectarum argumentis conuinceret, eoque
 redigeretur, vt cui fidei adhærescere debe-
 ret penitus ignoraret. Nam etiam Catho-
 lica ei in quibusdam non arridebat. Ani-
 mus nihilominus ipsius, quem palam testa-
 batur coram omnibus erat, sequi agnitam à
 se veritatem, etiamsi secta quæ eam profite-
 retur esset omnibus exosa hominibus. Quid
 factū? Id videlicet vt postea vir iste Illustris
 à Ministro quodam Saenfeldiano ad fidem
 & Ecclesiam Catholicam conuerteretur.
 Quid? Nonne id miraculi instar vobis esse
 videtur. Est fanè. At modus videtur adhuc
 magis

*Exemplum
 D. Pauli.
 Gal. 1. 17.
 1. Tim. 1. 13*

*Aliud do-
 mesticum
 instar mi-
 raculi.*

magis miraculosis. Nam constrictus ab eo Minister ille Suencfeldianus argumentis, cum quod responderet non haberet protulit libellum germanicum, excusum quidem sed suppresso nomine authoris, quem Minister professionem suæ fidei esse aiebat. Hunc cum vir ille Illustris auide totum legisset, adeo ei placuit, vt testaretur, & libellum illum Spiritus sancti instinctu scriptum fuisse, & se eiusdem omnino fidei futurum, cuius is erat, qui librum conscripserat. Erat porro libellus ille de imitatione Christi, sed mutilatus, & libro quarto, & quibusdam aliis, qualem & ipse vidi. Huius igitur libelli auctorem cum vir ille intellexisset fuisse siue Gersonem, siue Thomam de Kempis, verumque Catholicum, manus veritati dedit, pieque mortuus, è prædestinatorum numero fuisse creditur. Hæc tacenda non videbantur. Considerem enim in Domino Iesu, si omnes hæretici eiusdem essent animi, viuerentque moraliter benè, eos breui Catholicos futuros. Est igitur amor & desiderium agnoscendæ veritatis, signum aliquod prædestinationis.

*TERTIUM
VERBUM esse ex
Deo,*

Tertium vero est verbis illis Christi Iesu expressum. QVI EX DEO EST VERBUM DEI AUDIT. duasque complectitur notas. Prior essentialior, sed obscurior est. Quis enim extra periculum præsumptionis & super-
biz

bit dicere audebit se ex Deo esse? Si tamen ea quæ in duobus prioribus signis notauimus, aliquis in se sincerè, & humiliter sentierit, si in quâ & verè Catholicus esset, & peccati mortiferi sibi conscius non esset, & in vtroque fideliter perseveraret, spem bonam posset concipere, se ex Deo esse.

Posterior prædestinationis nota, tribus illis verbis **VERBUM DEI AUDIT** signata clarior est, & excellens. Etenim si quis illis quæ in prima concione de reprobis hac in parte diximus cõtraria egerit. Nempe si verbum Dei in iocos nõ conuerterit, si auaritiæ cæterisq; vitiis non studuerit, si non hypocriticè, sed sincere ac libenter, non corporis tantum, sed & animæ auribus verbum Dei perceperit, & quod caput est, si ita illud audiuerit, vt ipse à famulis audiri vult (vult enim vt sibi obediatur) si denique alios quos potest ad audiendum verbum Dei pertraxerit, & ipse nõ in concionibus, & exhortationibus modo, sed etiam in mensa, in congressibus, in priuatis colloquiis de verbo Dei disferentes, cū gustu audiuerit, imo ipse quoq; sermones spirituales sedulo miscuerit, si inquam quispiam hæc habuerit, præclarū sane signū prædestinationis in eo reperietur. Dicā ingenuè, quotquot eiusmodi viros & sceminas noueram, tot sanctè mortuos, vel vidē vel intellexi. Proinde notam hanc inter prima

*QVARTVM Audi
re Verbum
Dei.*

QVIN-
TVM
Dei hono-
rem qua-
rere.

ma prædestinationis vestigia repono lu-
bens.

Talis D.
Paulus.
Rom. 8. 14.
Ibid. 9. 17.

Aliud prædestinationis signum porri-
gunt nobis verba illa HONORIFICO
PATREM MEVM. Qui enim non suum
sed Patris æterni, & Christi Iesu honorem
sincere quærit, is indicium dat exitium, se
ex eorum esse numero, de quibus D. Paulus,
ij sunt filii Dei. in quibus se ipsum compu-
tans subdit. *Si autem filij & hæredes, hæredes*

Gal. 6. 14.

quidem Dei cohæredes autem Christi. Quid ve-
ro est aliud hæredem esse Dei quàm esse præ-
destinatum? Quis vero ignorat Paulum
Apostolum hac in parte admirabilem fuisse,
& sua neglecta Christi Iesu gloriam & ho-
norem per omnia, & in omnibus quæsiuis-
se?

2. Tim. 4. 8

Hinc sunt illa ipsius verba. *Mihi au-
tem absit gloriari nisi in cruce Domini nostri Ie-
su Christi,* & his similia multa. Proinde se-
curus de sua prædestinatione dicebat. *Inre-
liquo reposita est mihi corona iustitiæ quam ved-
det mihi Dominus in illa die, iustus iudex.* Ve-
que alios & nosmetipsos animaret subiun-
git. *Non solum autem mihi, sed & iis qui dili-
gunt aduentum eius.* Eiusmodi vero fuerunt,

Tales om-
nes sancti.

& sunt omnes sancti martyres, confessores,
monachi, anachoretæ, virgines, viduæ, imo
& principes & reges plurimi, qui suum ho-
norem profundentes propter Christi, &
Dei gloriam: alij quidem, (dicam cum
Paulo)

Paulo) Ludibria & verbera experti, insuper *Heb. 11. 36.*
 & vincula & carceres, lapidati sunt, tentati *& seq.*
 sunt, igne, ferro, & exquisitissimis tormen-
 tis exagitati mortui sunt. Alij vero circue-
 runt in melotis, in pellibus caprinis, egentes, an-
 gustiati, afflicti, quibus dignus non erat mundus,
 in solitudinibus errantes, in montibus, & spe-
 luncis, & cauernis terra. Istorum si olim ma-
 gnus fuit numerus, quem cum gustu recen-
 set ibidem D. Paulus, quanto maior ac penè
 innumerabilis erit in nouo Testamento.
 Quorum si vitam & exitum è vita confide-
 rauerimus, inueniemus non alia, quam di-
 cta de causa, nempe ob honorem Christi,
 eos hæc & fecisse, & sustinuisse vniuersa.
 Quare animemur nos quoque dilectissimi, *Tales &*
 ad eorum sectanda vestigia, vt & nos cum *nos esse stu-*
 illis repromissionè, & ipsi: non sine nobis, acci- *deamus.*
 piant consummationem. O gloria! ô læti- *Ibid. v. 32.*
 tia sempiterna! Putasne Domne Iesu vide-
 bimus diem illam? Te authore, ductore,
 promotore, promeritore, excutore, spera-
 mus & amamus.

Hæc sunt quæ ex Euangelio prædestina- *SEXTVS*
 tionis vestigia notanda occurrebant, addo *status ve-*
 vnum, hæcque ratione ad id quod postre- *ligiosus.*
 mo loco tractandum suscepi deuenio. Ita-
 que ad non videndam MORTEM IN Æ-
 TERNVM) quod prædestinationis synony- *In quo sig-*
 mum est) signū à sanctis haud postremum *num hoc*
 nume- *consistat.*

numeratur in statu religionis approbatæ esse, viuere, commori, mori. Si enim sumus in ea per vocationem Iesu, si viuimus per custodiam mandatorum Iesu, si commorimur per obseruationem consiliorum Iesu, si denique morimur iuxta instituta, regulas, ordinationes eius, quem complexi sumus status, propter amorē Iesu: beati erimus, qui tale prædestinationis, ad vitam & gloriam sempiternam monumentum, & insigne in nobis gerimus, vt post martyrium vix vllum sit illo excellentius & certius. Est igitur quod pro tanto Christi Iesu Domini nostri beneficio, quas possumus maximas agamus habeamusque gratias. Est quod in his quæ recensuimus, nos noctu atque interdium sedulo exerceamus, sicque ad metam mortis constanter curramus. Est denique cur brauium nobis à CHRISTO IESU assignatum læti & alacres spectemus & expectemus.

Eius dignitas.

*III. PARS.
Religiosus
tangit qui
bus magis
magis
conuenit.*

Eam porro ad rem proderit plurimum: tum ex allatis signis prædestinationis: tum ex Euangelio monita aliquot & meditari frequenter, & exequi diligenter. Si enim ista quæ in notis ex Euangelio collectis posuimus, omnibus conueniunt Christianis (sicut competunt, vniuersis) multo certo magis, maiori que cum perfectione, à nobis requiruntur, qui & ad perfectionem tendimus,

dimus, & ad seruanda ea efficaciora media, stimulosque plures habemus. Dignum itaque est, vt ea iterum iterumque resumamus, & nobis applicemus. Primum fuit ex primis Euangelij verbis quæ omnibus quidem congruunt, eo quo explicuimus modo, nobis vero ampliori etiã ratione saltem vt quilibet nostrũ, bona conscientia & humili corde dicere queat. **QVIS EX VOBIS**, quibus cum conuersor vel conuersatus fui **ARGVET ME DE PECCATO** mortifero, commisso post ingressum religionis sanctæ? Id equidem æquissimum est, tum iam dictas ob causas, tũ quod finis primarius amplectendi huius instituti noster fuerit, salus animæ nostræ, quæ utiq; cũ peccato læthali stare non potest. Imo vero respectu etiã grauium peccatorum venialium quæ non è surreptione committuntur, vt locum hoc dictum in nobis habeat dignissimum, ideoque sedulo procurandum est.

*PRIMO
Esse sine
peccato.*

*Etiã graui
venialis.*

Veritatis vero cognitio & amor quanto-
pere nobis sit necessarius, qui ne à mēdaciis
& vanitatibus mūdi huius submergeremur,
ad religionem, tanquam ad sacram ancho-
ram, quæ nos in portu spumantis istius ma-
ris collocaret confugimus quis non videt?
Præsertim vero nobis quorum officium ex
charitate susceptum est, alios veritatem do-
cere. Cæterum ad eam agnoscendam, conser-
uandam,

*SECVN-
DO Verita-
tē amare.
I. Ratione
Vocationis.*

2. Pests cō-
traria.
3. Natura
obediētia.

Tria ad id
media.
NOTA.

uandam, & augendam momenti plurimum
habet proprio iudicio non fidere nimium.
Ista enim est pestis, quæ veritatem è menti-
bus hominum tollit. Ista mater omnium
errorum & hæresum. Ista religiosi perso-
nis tam contraria quam quod maximè. Non
solum enim pugnat cum voto obedientiæ,
cuius munus est, iudicium suum iudicio su-
perioris submittere: Sed est etiam causa &
ansa apostasiæ, tam à vita religiosa, quam à
fide Catholica. Nonne id in Lutero, Bu-
cero, Ochino, & aliis innumeris videmus?
Hæc igitur pernicies summopere est fugi-
enda. Quam ad rem confert, Primo consi-
derare quantum hæc proprii iudicij pestis
nocenti afferat. Tantum sanè vt præ-
ter dicta, nec ipsi denique Christo iudicium
suum qui proprio iudicio fidunt submit-
tere velint. Id in Iudæis istis in hodierno
Euangelio, id in hæresiarchis, id in aliis ob-
stinatis conspiciamus, quos agnitam etiam
veritatem oppugnare videmus. Quid ve-
ro hoc est aliud, quam Christo qui ipsa ve-
ritas est apertè contradicere velle? Secun-
do syncerus amor veritatis: quo præditi sta-
tuemus in animo nostro veritatem à quo-
cunque nobis illa manifestetur amplecti &
sequi, nulla nostræ æstimationis habita ra-
tione. Postremum & tutissimum est, tum in
doctrinis, tum in rebus aliis, quæ cum cui-
denti

dentis peccato coniunctæ non sunt, superiorum quidem nostrorum iudicio promptè & alacriter, cæterorum vero pacis, & vniõnis conferuandæ causa, non inuitè acquiescere.

De tertia prædestinationis nota nihil dico aliud, quam eam respectu nostri cum sexta conuenire. Si enim ea quæ dicta sunt fideliter habuerimus, nã nos **EX DEO** criminus.

*TERTIO
Ex Deo esse.*

Sed & in nota de auditione verbi, non est quod me occupem, cum materiam hanc ante octiduum copiosè & ex professo, pro religiosis tractauerim. Ne ergo repetitio fastidium pariat, eo vos mitto. Adiungo vnum pro omnibus exemplum ad declarandum illud quod Saluator inquit. **QUI**

*QUARTO
TO Verbi
Dei audire.*

EX DEO EST VERBA DEI AVDIT. Sicut enim quando dubitatur, quisnam sit ex eo qui mortuus est, id est, quis sit demortui filius, is certe qui libenter & alacriter audit gesta mortui, etiamsi eadem, centies repetantur, magnum dat documētum, se ipsius filium esse: ita qui tenerrimè, & magno cum gustu percipit verbum Dei, ac gesta Christi Iesu frequenter licet iterata audit indefesse, eximium gerit signum, se **EX DEO**, ac proinde ex prædestinatorum, ne videat **MORTEM IN ÆTERNVM** esse numero.

Ab enēplo

QVIN-
TVM
Christi glo-
riam que-
re non su-
am Id. n.
7. Statui
repugnat.

Matt. 11. 8.

2. Bis ne-
quam.

Eccl. 19. 23.

De Dei Christi que gloria purè quæren-
da quid dicam? Id videlicet mihi adeo videri
proprium, hoc esse religiosorum, ut mirum
sit apud me posse quempiam eorum reperi-
ri, qui secus se gerat. Ipse enim status, cultus,
vultus, victus, vestitusque ratio quid aliud
clamant, quam nos nostro quidem penitus
renunciassè Christi vero IESU consultum
velle honori? Quis non demiretur aliquem
operis quidpiam aggressurum, si contrarijs
ad id exequendum medijs vteretur? At ita
se profecto habet religiosus, qui Christi ne-
glecto suum quærit honorè. *Ecce qui mollib.
vestiuntur in domibus regum sunt.* ait Saluator,
pro maximo absurdo reputans posse ali-
quem in eremo taliter vestitum reperi. Nō
absimili ratione nos quoque dicere possu-
mus. Si proprius honor & æstimatio dig-
nitatis ecclesiastica nobis cordi fuit, cur
quæso ad easdem aulas regum vel princi-
pum siue secularium, siue Ecclesiasticarum,
vbi hæc distribuuntur, non confugimus?
Cur vestitu, cultuque non qui talibus com-
petit: sed qui contrariatur vitimur? Fortè
quia istis illa venamur. O statum miserum,
bis nequam, tum quod rem sectatur illicitam:
tum quod hypocrisis laboret. Id vero
iam pridem insectatur scriptura dicens. *Est
qui nequiter humiliat se & interiora eius plena
sunt dolo.* Hæc intelligentibus pauca suffici-
ant.

ant. Do remedium excellentissimum sanè *Remedia*
 ex ore ipsius filij Dei procedens, HONORO *1. Verba*
 PATREM MEVM. ait ille. Et iterum, EGO *Christo*
 NON QVÆRO GLORIAM MEAM. Si hæc
 inquit ille filius Dei, ille qui est rex regum,
 ille cui omnis honor debetur : quid nos
 qui sumus *natura filij iræ; corpore esca* *Eph. 2. 3.*
 vermium, religiosa professione paupe-
 res, & mendici dicere conuenit? Hic igi-
 tur contra omnes de honore nostro conse-
 ctando suggestiones Sathanæ sit aries for-
 tissimus, nempe corde semper, ore etiam
 nonnunquam repetere verba ista. NON
 QVÆRO GLORIAM MEAM, repudio *2. Casus*
 fastidio, conculco eam, ne sim tibi, ô Sa- *Sathana.*
 than similis, qui dum quæris tuam promo-
 uere gloriâ, ex pulchro angelo, turpis factus.
 es diabolus. Casus tuus cautum me reddit
 Discede, erubescere, nequam talia mihi insu-
 furrando, EGO NON QVÆRO GLORIAM *3. Timor*
 MEAM, sed HONORIFICO PATREM cœ- *sudicij.*
 lestem: tum quod ita conueniat: tum quod
 audiam filium ipsius, de eo loquentem EST
 QUI QVÆRAT ET IVDICET. Proin-
 de certus sum Deum iudicaturum, & con-
 demnaturum aut me, si tibi obtempera-
 nero, & honorem indebitum consecutus
 fuero, aut te, si me cum tuis affectis persecu-
 tus fueris, sicut hic per Iudæos Domino
 meo Iesu fecisti.

*SEXTVM
Tribulatio
ne tolerare.*

*Modi ali-
quot Chri-
sti exemplo.*

Quomodo vero nos in calumniis, & aliis persecutionibus gerere debeamus docet nos exemplar nostrum Christus Iesus. Nempe principio, ut iis quæ ad nostram vergunt ignominiam ne moueamur quidem, sicut ipse vocatus SAMARITANVS responsi dedit nihil. Ad illa vero quæ diuinum concernunt honorem aliquando acrius, aliquando mansuetius: Semper autem prudenter & cum charitate respondeamus, pro loci temporis & personarum qualitate. Fecit hæc omnia Iesus, acrius quidem paulo ante, mansuetius vero in hodierno Euangelio, semper autem tum prudenter, tum amanter aduersariis satisfaciendo. Denique si conuitiis & contumeliis flagra adiunguntur ea aut dextrè declinemus, ut hinc, aut patienter sustineamus ut postea fecit Christus Iesus Dominus noster.

*Conclusio
per exhortationem
ad charitatem.*

Postremum quod pro omnibus in calce pono, quodque primum & præcipuum est, siue scopum huius concionis aspicias, siue amplitudinem & utilitatem consideres, siue notam prædestinationis spectes, vocaturque vno verbo CHARITAS. Ama Deum, & proximum, teque ipsum propter eum usque in finem. & sis securus te ex prædestinatorum esse numero. At inquis factum id est impossibile. Imo vero adiuuante gratia diuina, quæ semper præsto adest facile: & quod dicis hæreticum

NOTA.

reticum & blasphemum est. Quid? Potest homo ambitiosus, honori, voluptuosus carni, auarus pecuniæ, non nemo cani aut cato, cor & amorem suum tradere totum, & non poterit idem homo, hoc ipsum, cor, & amorem effundere in Deum & Christum Iesum, creatorem, redemptorem, conseruatorem ac benefactorem suum? O vesania qua vix maior vlla? Quare profligatis stultitiis & blasphemis istis, amemus dilectissimi Iesum, quia ipse prior dilexit nos, & si nolumus maiorem, saltem similem illi, quem impij in res creatas collocant, offeramus nos creatori & redemptori nostro, amorem ac charitatem, Charitate enim si præditi fuerimus omnia quæ recensuimus habebimus. Nam & grati beneficiorum Christi eiusque imitatores erimus, & prædestinationis signa vigeant in nobis. Etenim charitate Dei mirabimur, & adorabimus Christi inenarrabilem sanctimoniam, Charitate proximi etiam cum inferioribus subire iudicium nõ detrectabimus. Charitate Dei in Christo omnem veritatem agnoscemus, charitate proximi, proximo mysteria diuina, quæ scimus pandemus. Charitate Dei promissa ipsius, iucunde recogitabimus: charitate proximi à viis malis eum absterrebimus. Quid vero de signis prædestinationis dicam? Id quod iam insinuauimus, ea videlicet vniuersa in

*Summa
mimum in
concione
dictorum.*

charitate contineri. Charitas enim omne mortiferum à nobis peccatum pellit, veritatem nos amplecti & adamare docet, Ex Deo nos esse facit, auditionem verbi Dei, dulcem nobis reddit, honorem Christi purè & sincerè nos quærere iubet. Charitas in statu religioso nos collocat, firmat, dignosque illo efficit. Charitas denique ad contumelias, calumnias, flagraque pro Christo patienter sufferenda nos animat. Charitatem igitur amplectamur, ac in ea perseveremus dilectissimi, sic enim certi erimus, nos id adepturos, quod hic Christus Iesus quasi iurando pollicetur, nempe non

visuros nos MORTEM IN
ÆTERNVM. Fiat
fiat.

